ſattunud. Aga 11nes käſk peab ikka ſiis olema, kui kümme käsku mitte hoolega peetud ei ſaa. Selle ſeletuſeks tahtſin ja tahan näituſeks ſõnade teel ühe ſeeſuguſe tõeste ſündinud teu jutuſtada.

11 aastat tagaſi, oli üks noormees, keda B. linnas kadetti-kooli wastuwõetud oli. Ta oli aga oma wanemateſt nii ära ellitatud, et ſäälſe ſõõgiga rahul ei olnud. Mis nüüd teha? Kadettidel ei olnud aga mitte luba, ei trahterisſe ega wõeraste majaſſe minna. Kange himu kihutuſel, paremat toitu ſaada, (ſeſt raha oli temal,) lippas ta ſalaja lähema trahterisſe ja wõttis ſeal raha eeſt, mis ſüda ſuutis. Kui ta nüüd kõhu täis oli ſõõnud ja ka mõne lonkſu joodawad wiina peale joonud ja kõik äramaksnud oli, ſiis katſus ruttu minekut teha.

Aga wõtku ſegaduſt! Kui trahteriſt wälja wilpſas, nägi ta kohkudes oma ülemat eemalt wastu tulewat. — Mis nüüd teha? Seſt ſee oli teda juba näinud, kuſt ta wälja tuli. — Nüüd pidi 11nes käſk teda aitama.

Üks ſirge iſand, kes mõni kaupmees ehk muud midagi wõis olla, ſeſt et ta ſõamehe ülikonda ei kannud, käis temaga ſedaſama teed edaſi. Sedamaid astus noor kadett tema juurde ja palus luba, tema käekõrwas edaſi minna. Wõeras iſand naeris ja lubas, ja nõnda läkſiwad nemad nüüd, tui isa ja poeg, kuni ülem wastu tuli ja wõeras ſõamehe wiiſil kätt kübara külge pannes, wäga alandlikult teretas, ja noor kadett tegi ruttuſama pääliku wastu.

Noormees oli wõerale oma aſja wähejal ära rääkinud, millepäraſt temal tarwis olnud wõeraga käekõrwas käia. Seſt kui ülem teda trahteriſt wälja tulewat näeb, ſiis piaks ta 24 tundi wangis istuma. Et wõeras iſand teda oma ſeltſi wõtnud, olla ta ſelle eeſt ſüdamest tänulik.

Teiſel päewal, kui kadettid jälle oma wiiſi järele hommiku kokku tulnud, ſai 11ma käſutundja teiste hulgaſt wälja, ülema ette kutſutud ja küſitud, kes ſee wõeras iſand olnud, kes eila temaga käſitſe uulitſa peal käinud?

EESTI RAHVAMUUSEUM